

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**IN DE HOUTEN LEPEL
of
GARNIE TE HUUR**

Vrolijk detectivespel in drie bedrijven

door

ROMAIN DECONINCK

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen
1990

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **TIEN** tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

Voor Nederland wende men zich tot:
I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

© 1983 Toneelfonds J. Janssens / Romain Deconinck

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES (4 dames - 6 heren)

Jeanne
Molly
Therese
Sonja
Deeske
Gaston
Victor
Richard
Walter
Kamiel

TONEELSCHIKKING

Een vervallen zit- of rustkamer van een kosthuis waar de pensionairs bezoek kunnen ontvangen, rusten na het eten of wachten op het eten, kranten lezen, enz. Aan het behang en de meubelen kan men zien dat in jaren niets is vernieuwd. Een opkomen zonder deur coté jardin leidt naar de eetplaats en keuken. Een opkomst zonder deur coté cour geeft toegang tot de gemeubileerde kamers van de pensionairs. In de fond is van cour naar jardin een klein verhoogje met trapje in midden dat naar de straatdeur leidt: coté jardin.

Op de vloer ligt een oud versleten tapijt.

De meubels zijn: een paar versleten zetels, enkele stoelen, een rond tafeltje, een televisie, een grote op voet staande cache pot, een kapstok (perroquet), op de kast jardin een grote bel en ook een telefoon.

EERSTE BEDRIJF

(1° bandopname.

Muzikale inleiding

daarna:

Stem van Kamiel)

KAMIEL: Een ogenblikke stilte a.u.b... Dank u... Goede avond madame, meneer en mademoiselle. Excuseert mij dat'k mij in ulder gesprek menge maar 'k hoor daar iemand iets zeggen over 'n familiekosthuis. Daarmee schiet er mij iets te binnen die'k over enkele maanden meegemaakt heb. Maar sta mij eerst en vooral toe dat'k mij voorstelle: ik ben Kamiel Sprotaert... *(lacht)* ... Sprotaert, dat is ook gene naam ne waar... En nog 'n geluk dat er 'n S voor Sprotaert staat of 't was inplaatse van Sprot: prot!... *(lacht)* ...

Ik ben namelijk van de recherche, inspecteur van de Burgerlijke politie. En over enkele maanden kreeg'k van onze adjunct-hoofdchef de opdracht 'n onderzoek te doen in het familiepension "In de houten lepel".

(Korte muziekonderlijning waarop het doek opengaat. Jeanne, Molly, Therese, Victor en Gaston zitten of staan ergens in de wachtkamer. Niemand beweegt. Stem van Kamiel vervolgt)

Waarom dat ze dat kosthuis "In de Houten Lepel" g'heten hebben, heb'k nooit niet begrepen. Toet, de bewoners zegden niet vele tegen malkaar en van ulder kost ge zeggen "al ure ne lepel". En dat ze op diene dag niet vele zegden tegen elkaar was meer dan begrijpelijk: de avond daarvoor was er 'n ongeluk gebeurd mee ene van de pensionairs, ne zekere Dries Bolle, ne jonge architect van 'n 28 jaar. Ieder zat mee zijn eigen probleem. Allemaal hadden er op d'een of ander manier iets te maken mee diene architect maar ze durfden er niet over spreken. En och God, in zo'n kosthuis is dat verstaanbaar: iedereen kent iedereen en iedereen weet iets van iedereen. Maar diene dag spraken ze liever over iets anders en maakten ze zelfs ruzie.

Het kosthuis zelve stond in ne wrede vervallen toestand. Wat dat spijtig was, want 't was goed gelegen. Ten eerste stond het alleen aan de rand van de stad en ten tweede stond het in een weide, in 't groen, iets wat dat we in de stad mankeren. Er was één dinge ambetant: achter die weide passeerde ten helfte van tijd ne trein. Ge moest hem zelfs niet horen; ge zagt het aan 't kosthuis en zijn inwoners.

(geluid van voorbijrijdende trein.

Einde van 1° bandopname.

Met de trillingen van de trein komt ieder op toneel in beweging, men ziet het gedaver bij de personen en het verhaal is begonnen.

Iedereen is nerveus, uitgenomen Gaston)

Jeanne: Type volkswrouw, gaat over de schouder van Gaston in de krant zien waarin deze zit te lezen;

Gaston: een nors man die niet veel zegt pruimt tabak. Nu en dan spreekt hij op het tapijt.

Jeanne: die blijkbaar niets ziet in de krant begint ongeduldig over en weer te lopen;

Molly: is een prostituee en is aldus ook gekleed. Ze heeft een hoogstaande gekleurde pruik aan. Ze is om en bij de 50 jaar.)

MOLLY: Jeanne, is 't gedaan mee zo over en weer te slingeren? Ge zijt gelijk de wandeleire Joden!

JEANNE: Hier, ge kunt er ne keer op blazen!

(ze doet een beweging van balonnetje opblazen)

En als'k wandele is 't tons nog alleen, maar als ge gij 's avond wandelt moet het altijd met twee zijn!

(doet als Molly)

"Loulou, gaat ge mee 'n toerke gaan doen?"

MOLLY: *(dreigend met de vuist)* Als ge goeste hebt kunt gij 'n toerke doen op mijn vuiste zun!

JEANNE: *(steeds als Molly)* Ei maar Loulou toch.

THERESE: *(een vrouw van 55 jaar die denkt van een hogere stad te zijn en aldus ook spreekt, komt tussenbeide)*

A.u.b.! 'k Neem aan dat ge zenuwachtig zijt mee het ongeluk van onze "lieve" Dries Bolle...

JEANNE: (*haar spottend onderbrekend*) Onze "lieve"!

(*nijdig*) Ge kunt er ook ne keer op blazen als ge wilt!

(*weer beweging van blazen*)

THERESE: (*Dries verdedigend*) Ja, 't was ne hele lieve jongen!

MOLLY: Mijn nonkel Pier zei dat ook van zijne hond en hij beet in mijne neuze!

JEANNE: Uw nonkel Pier?

MOLLY: Neen, zijne hond.

THERESE: (*als voren*) 'k Zeg nog ne keer, 'k neem aan dat we onder de indruk zijn van zijn overlijden maar we mogen nu niet uit zenuwachtigheid ruzie beginnen maken. Er zijn anders dagen dat er hier geen woord gesproken wordt, mee moeite ne goede avond en ne goede morgen. Als er iemand overleden is zijt ge ingetogen, maar ge spreekt niet van OP TE BLAZEN!

JEANNE: (*wrevelig*) Ja madam De Floke!

THERESE: (*uit de hoogte*) En mijne naam is Therese La Floche!

JEANNE: Die 'n lange floche heeft laat 't lange hangen!

THERESE: (*smijt het van zich*) Gemeen stuk...

VICTOR: (*de type van een bediende. Is ondertussen bij Gaston gekomen in de krant ziende*)

Staat er iets van in de gazette, Gaston!

(*Gaston spreekt op de grond naast Victor.. Victor springt even weg*)

Op uw gemak zun chique!

THERESE: (*met vies gezicht*) Nog azo 'n gemeen stuk! De diene spiekelt somtijds heel ons pension nat!

GASTON: Waar moet'k het doen? In uw zakken?!

VICTOR: (*die naar zijn schoenen heeft gezien*) Dat ge op 't tapijt spiekelt dat moet gij weten, 't ben te 'k ik niet die moet kuisen! Maar mijn schoenen moet 'k zelve kuisen zun!

THERESE: (*terwijl ze op de krant wijst*) Meneer Victor, wat dat ge daar gevraagd hebt is te goedkoop om in de vitrine te liggen.

JEANNE: Dat ongeluk mee de architect is vannacht gebeurd, 't kan nu moeilijk vandaag al in de gazette staan.

THERESE: 't Is hetgeen dat'k wil zeggen. Dank u, Jeanne.

JEANNE: 't Is niets, madam de Floke.

THERESE: (*kwaad uit de hoogte*) Madam La Floche a.u.b.!

(smijt het terug van zich) Och en wat wil'k mij nog kwaad maken?
Ge gaat de klokken horen luiden als 'k hier ga voort gaan!

JEANNE: *(zingend)* "Dan zal de beiaard spelen".

VICTOR: Gaat ge verhuizen, madame La Floche?

THERESE: Nu dat onze lieve Dries verongelukt is, is er hier niets ne meer die mij bindt.

VICTOR: *(tot de anderen)* Goede jacht! We gaan geen motten niet meer hebben!

THERESE: *(maakt beweging van "och laat mij gerust")*

MOLLY: *(op haar horloge ziende)* 't Is al 10 minuten na de een! Wanneer gaan wij ons noeneneten krijgen? 'k Heb groten honger zun!

JEANNE: g'Hebt altijd groten honger gij! Gij hebt geen maag, gij hebt ne container!

MOLLY: Op uw gemak zun Jeanne.

JEANNE: Ei, 't zal niet waar zijn zeker! 't Is zo dikwijls dat'k s'noens peize dat er ene zijn teljoor laat vallen en 't zijn de stukken die 'k in uw maag hoor vallen!

MOLLY: *(terug kaatsende)* En 't is zo dikwijls dat'k peize: Deeske heeft weer zijn kraantje laten lopen in de keuken en 't zijte gij die uw soep aan 't slurpen zijt.

(bootst geluid na)

JEANNE: *(weer met beweging)* Ge kunt er ne keer op blazen!

VICTOR: *(op zijn horloge ziende)* 't Zal weer Deeske zijn die in de keuken staat te slapen inplaatse van ons eten gereed te maken.

(allen blijven weer onbeweeglijk)

(2° bandopname:

Stem van Kamiel:

KAMIEL: Dat Deeske was de knecht van 't pension "In de houten Lepel". Hij moest daar alles doen: eten gereed maken voor de pensionairs, ulder kamers kuisen, 't gebouw onderhouden. En gelijk dat 't huis in ne vervallen toestand stond moet ge gene geleerde zijn voor te zien dat er hij geen zweet aan verloren had. En langs de andere kant kon 'k hem geen ongelijk geven, want gelijk dat Gaston de chique altijd heel de huize vol spielde zoudt hij altijd achter de diene zijn gat moeten lopen hebben mee ne dweil gelijk ne parachute. Er waren natuurlijk altijd reclamaties van de pensionairs dat ulder

kamer niet in orde was: niet gekuist, geen verse handdoeken of lakens... Maar Deeske had maar één voordeel: hij was doofstom. Als de pensionairs reklameerden tegen hem zat er 'n vlieg in zijn oog en liet hij d'huurders staan mee 'n hoofd gelijk nen aangebrande fricandon! Enfin, op't ogenblik dat'k mijn vertellinge onderbroken heb kwam d'eigenares van 't kosthuis in de kamer. Als ge nu peist dat er 'n oude versleten prima donna ging binnenkomen hebt ge op ne brandende kachel gezeten. Integendeel. 't Was nog 'n tamelijke jonge moderne vrouw die in dat antiek pension misstond gelijk ne vlinder op 'n verkenscottelette.

(Einde van de bandopname)

(Allen bewegen weer)

SONJA: *(op opkomst cote cour, ziet verwonderd naar allen)*

Heeft Deeske nog niet gebeld voor te komen eten?

THERESE: Ziet ge ons niet wachten, mademoiselle Sonja?

JEANNE: *(spottend)* Ja, en Molly heeft groten honger zun.

MOLLY: *(zich verdedigend)* Mee dat spel vannacht heb'k vanmorgen geen goeste g'had voor 't eten. Maar nu zijn mijn darmen en mijn maag aan 't rammelen gelijk ne hoop droog erwten in 'n blikken doos!

SONJA: 't Is dat dat'k hoor, 'k meende dat er weer nen trein ging passeren.

JEANNE: *(luid lachend)* Sonja, gij zoudt nen houten kemel doen lachen!

VICTOR: *(tot Sonja)* Mag'k er u attent op maken dat er in 't reglement van 't pension staat dat we om 12.30 uur het middagmaal kunnen nuttigen... *(op zijn horloge ziend en zegt in het A.N.)* "en bij het derde tikje is het juist kwart over een".

SONJA: *(droog)* Die bij dat derde tikske nog twee tikskes bij en g'hebt tons alle vijf ne tik!

(even krachtig) Ge moet wachten!!

(dan weer zachter) De politie heeft vanmorgen vroeg geweest en daardoor zal Deeske zijn eten in retard zijn.

(Gaston spreekt op tapijt, Sonja beziet de plaats, dan weer droog)

Gaston, 'k gelove dat ge weer mee uw nat gene weg kunt hein?

GASTON: *(onverstoorbaar)* 'k Moet mij toch mee iets bezig houden. 'k Heb ook honger zun! *(en leest verder)*

SONJA: *(nog steeds tot Gaston)* En 'k verwittig u... *(naar opkomst cote jardin wijzende)* in de eetplaats wil 'k uw cique niet horen of zien! Dat is veel te vies als g'aan t'eten zijt!

JEANNE: Ja, surtout als't bruine saus is!

SONJA: *(allen beziende)* 'k Vind dat ge ammaal zo wreed spraakzaam zijt vandaag?

THERESE: *(onzeker)* Waarvoor heeft de politie hier vanmorgen geweest, mademoiselle Sonja?

SONJA: Voor de identiteit van Dries op te maken. Om te beginnen had hij gene paspoort bij hem als ze hem vannacht gevonden hebben en aangezien dat hij geen familie heeft moeten ze het van mij weten. z'Hadden ook vannacht zijn steunstokken gevonden die nevens hem lagen. Ze vroegen of dat hij iets had aan zijn benen. En 'k heb gezegd: "'n geleidelijke verlamminge", iets dat iedereen hier weet. En z'hebben nog veel andere dingen gevraagd.

VICTOR: Ja, 'k neem dat aan, maar daar heeft Deeske toch niets mee te zien g'had.

SONJA: Neen hij, maar de politie heeft daarachter meer dan 'n uur de kamer van Dries doorzocht en daar moest Deeske bij zijn.

VICTOR: *(terug ongeduldig op zijn horloge ziende)* In ieder geval mag 'k niet te laat komen op mijn werk. "Calmant en zoon" van de fabriek van farmaceutische produkten waar dat'k werk, heeft de ziekelijke gewoonte van op ne minuut te kijken.

SONJA: Hoe kunnen ze "'n ziekelijke gewoonte" hebben als ze zelve ulder medikamenten maken.

JEANNE: *(tot Victor)* Als'k goed verstaan heb moet ge op de minuut uw pillen draaien.

MOLLY: *(lachende)* Victor pakt de pille! *(tot Victor)* Zijt ge benijd van in ne gezegende toestand te geraken dan?

VICTOR: *(uit de hoogte)* Ik heb niets te zien mee pillen, onnozeleirs! Daar hebben we 'n elektronische machien voor! Ik moet al de verschillende farmaceutische produkten afwegen om de medikamenten te kunnen maken.

SONJA: *(naar opkomst jardin gaande)* Enfin, 'k zal ne keer gaan zien in de keuken hoever dat Deeske staat. *(aan de opkomst blijft ze staan, bezieet allen nog even)* Want ge zijt beter mee 5 katten of mee 5

pensionairs gelijk g'ulder. Als 'n kat g'eten heeft zit ze te ronken, maar g'ulder zijt al aan't ronken voor dat ge g'eten hebt!

(en af opkomst jardin)

MOLLY: *(opstandig)* Zijn wij katten, dan is ze zij mijn nonkel Pier zijne hond: de diene doet iets op de trottoir en zonder er naar te kijken loopt hij voort.

VICTOR: Ja en ne andere heeft veel kanse van er in te terten.

THERESE: Weet ge wat dat heel d'histoire is? Mademoiselle Sonja is veel te jonge voor zo'n kosthuis te dirigeren.

(ziet even rond)

Ge ziet het, 't is vernegleerd, heel 't gebouw staat op instuiken. Als er ene 't ongeluk heeft van 'n beetje te luide t'hoesten krijgen we 'n stuk plafond op ons hoofd.

VICTOR: 't Is Deeske die niet genoeg kuist!

MOLLY: Hij vaagt er zijn oor aan, inplaatse van zijne dweil!

GASTON: *(spreekt weer)* Dat tapijt is hier ook zo vuil!

(en leest verder)

THERESE: *(met vies gezicht)* Vaneige, vuilaard!

JEANNE: 't Is spijtig dat ge geen zeepsop spiekelt, 't was subiet gekuist!

THERESE: Madame Jeanne, gij die hier 't langst woont: wanneer heeft mademoiselle Sonja dat kosthuis hier g'erfd?

JEANNE: Over 'n zeven jaar, als heur vader gestorven is. Als 'k hier komen wonen ben was Sonja juist geboren. En zolang dat moeder leefde was't hier altijd proper, maar daarachter... Vader had voeten gelijk Charlot, ze stonden altijd verkeerd en mee zijn handen kost hij gemakkelijk geernaard vangen: hij deed ze nooit open.

SONJA: *(terug op opkomst jardin)* Nog twee minuutjes. Deeske is bezig met de teljoren en de couverts te leggen.

MOLLY: *(haastig)* We moeten wij daarvoor geen teljoren hebben...

SONJA: Als ge gij liever uw pataters en uw saus van tafel eet... Ge zult juist maar moeten zien als ge uw saus oplekt dat er geen splenters in uw tonge zitten.

MOLLY: Neen, 'k wil zeggen: we kunnen toch zelve om ons teljoren gaan.

JEANNE: Gelijk in ne self-service: almaal op 'n rotje!

SONJA: 'k Heb dat vroeger nog gedaan en dat kostte mij twee teljoren daags: g'hebt altijd ne geestigaard die de jongleur wil uithangen.

THERESE: Mademoiselle Sonja, w'hebben daarjuist over u bezig geweest.
Ge weet, ik maak geen soep van duivenmest.

MOLLY: *(met vies gezicht)* Èèèè, madame Le Floche, zo vieze dingen zeggen, mee 'n beetje is mijne honger weer over.

JEANNE: *(gemaakt medelijdend)* Och Heer! Kijk ne keer: 't vet wordt azo van haar lijf getrokken.
(en ze lacht)

MOLLY: *(als voren)* Ik moet in alle geval al geen soep niet meer hebben, als 'k peize op die wilde duiven die op de zolder zitten...

THERESE: *(tot Molly)* Dat was maar 'n vergelijking. 'k Kon zowel gezegd hebben: soep maken... *(weet het niet)* van... van...

JEANNE: *(met inwendig plezier om Molly te pesten)* Van Gaston zijn chique.

MOLLY: *(die bijna moet overgeven, met de hand voor de mond, loopt vlug af opkomst jardin)*

JEANNE: *(lacht luid)* De dieë zal in d'eerste acht dagen geen soep niet meer moeten hebben!

SONJA: *(die het ook plezant vindt, hoofdschuddend)* 'k Zou zeggen: Jeanne, ge moet u beginnen beteren, maar 't is te laat zeker.

JEANNE: *(steeds plezant)* Ik ben de vurte peer van mijne stamboom: 'k ben dood rijpe van mijne boom gevallen omdat er mij nooit niemand willen plukken heeft.

THERESE: *(wrevelig)* Enfin. 'k Heb juist maar 't volgende willen zeggen, mademoiselle Sonja: waarom pakt ge u geen kuisvrouw?

JEANNE: *(tot Therese)* Kost ge dat van de eerste keer niet gezegd hebben zonder diene duivenplets, mollige Molly zit nu voor 'n half uur op de w.c., madame De Floke!

THERESE: *(streng)* Madame La Floche a.u.b.!

SONJA: 'k Heb mijn boekske bij mij niet, maar 'k heb al 165 kuisvrouwen ingeschreven. Van als er ene zijn hoofd binnensteekt staat haar achterste al gedraaid voor weer buiten te lopen!

(Deeske: zoals reeds gezegd: het is het knechtje voor alles te doen. Hij heeft een schort aan. Opkomst jardin, neemt de bel van de kast)

VICTOR: *(opgelucht)* Eindelijk, 't is er van gekomen!

(Deeske belt en doet beweging van "binnen gaan" naar opkomst jardin)

THERESE: *(tot Sonja)* Excuseert.

(en af jardin)

JEANNE: *(tot Victor)* 'k Ben ne keer curieus wat dat't zal zin vannoenen, w'hebben nu al heel de week wortels g'had.

(en af jardin)

VICTOR: *(die haar gevolgd was, artikulerend tot Deeske)* 't Zijn zeker weer wortels, Deeske?

(Deeske doet beweging met de arm van "de pot-op";

Victor beledigd af opkomst jardin.

Deeske zet de bel op kast en eveneens af jardin)

(Gaston heeft ondertussen zijn krant opgevouwen die hij mee neemt en komt tot aan Sonja)

SONJA: *(hem tegenhoudend)* Uw chique, Gaston.

(en af jardin)

(Gaston neemt zijn pruimtabak uit de mond, weet er geen blif mee, ziet de cache-pot, legt zijn chique in de cache-pot en terwijl hij zijn hand aan zijn broek droogwrijft af jardin)

(3° bandopnamen: stem van Kamiel)

KAMIEL: En 't was op dat ogenblik dat'k binnenkwam. De voordeur stond open en 'k kon binnen zonder bellen. Niet verschieten als ge mij ziet. Ge zoudt sewijle peizen dat James Bond ga binnenkomen.

(Muziekonderlijning waarop Kamiel opkomt via algemene opkomst. Eine 3° bandopname)

(Kamiel komt naar voren. Hij heeft een wandelstok voor zijn reuma aan de voet, ziet even rond, dan)

KAMIEL: Er is niemand thuis, geloof'k...

(zacht roepend)

Er is iemand...

(snuift even)

'k Riek eten... Dat doet er mij op peizen dat'k ook nog niet g'eten heb vannoenen...

(snuift weer)

't Zijn heel zeker rode kolen mee ne gebakken bloedworst...

(even smachtend)

'k Mag dat juist zo geire... Alee, 't is t'hope dat ze mij vragen voor ook iets t'eten... Ge kunt nooit niet weten.

(Jeanne op van opkomst jardin, voorzichtig naar de ingang ziende, ruggelings naar midden, botst tegen Kamiel aan. Beide slaken een kreet)

KAMIEL: Potverdju, is mij dat verschieten!

JEANNE: *(pijnlijk aan haar achterwerk wrijvende)* 'k Heb al 'n paar keren 'n blauw oog g'had, maar dààr nog niet!

KAMIEL: Excuseert mij madame; maar de tijd dat'k op 'n mals rosbuufke trok is voorbij, nu ben 'k al meer 'n stuk gezoute vlees geworden.

JEANNE: Ah, ge zijt vleeshouwer.

KAMIEL: Neen, 't is van MIJN vlees dat'k bezig ben.

JEANNE: *(denkt er plots aan)* Maar zeg, hoe zijt ge gij hier binnengekomen?

KAMIEL: Gewoonlijk kom'k langs 't venster, maar mee dat de deur openstond...

JEANNE: *(wie het te binnen schiet)* Ah, ge komt zeker voor diene garnie die 't huren staat.

KAMIEL: Ne garnie?

JEANNE: Ja, hij staat al drij maanden 't huren.

KAMIEL: 't Is juist, 'j heb dat affiche buiten voor 't venster zien hangen.

JEANNE: Alee, welkom in "De Houten Lepel".

(drukt hem de hand)

Ik ben Jeanne, maar d'intiemen zegge "tsanne"!

KAMIEL: En ik ben Kamiel, maar d'intiemen zeggen Ka"miel"! (honing).

JEANNE: Alee, 'k ben blij dat'k iemand zal hebben die nevens mij ga slapen.

KAMIEL: Wablief?

JEANNE: Ja, diene garnie is nevens de mijne gelegen.

KAMIEL: *(die begrijpt)* Ah... ik meende dat we 't hope tegare... Enfin, alles is mogelijk.

JEANNE: Ge ziet er mij ne goede charmante charlatan uit.

KAMIEL: *(drukt nu op zijn beurt haar hand)* Dank u voor 't compliment. Moesten we op café zitten 'k zou zeggen "wat drinkt ge".

JEANNE: *(ziet voorzichtig naar opkomst jardin, doet met de vinger aan de mond "sttt")* 'k Drinke nogal geire mijn aperitiefke voor mijn eten, 'y is daarvoor dat'k van tafel gegaan ben.

KAMIEL: Normaal spiekel ik er toch ook niet nevens zun.

JEANNE: *(neemt Kamiel mee naar de cache-pot)* 't Is niemand die dat hier weet. 't Zijn hier almaal gepoefte kastaanders: ze stoven maar ene keer etelijk en dat is als z'op 'n hete stove liggen.

(gaat met de hand in de cache-pot en zegt terwijl geheimzinnig)

'k Steek mijn aperitiefke hier altijd weg.

(haalt de tabakspruim van Gaston boven)

Eèèèè, de vuilaard!

(geeft de tabakspruim aan Kamiel)

Hier!

KAMIEL: *(de chique beziend)* Wat voor iets is dat?

JEANNE: Gaston zijn chique.

(Kamiel reactie)

(Jeanne gaat weer met de hand in de cache-pot en haalt er een glaasje uit dat ze aan Kamiel geeft)

Houdt ne keer vast.

KAMIEL: 'n Minuutje.

(weet met de tabakspruim geen blijf, legt ze vlug op stoel aan ronde tafel en neemt het glaasje)

JEANNE: *(heeft ondertussen een flesje whisky genomen en terwijl ze het glaasje inschenkt)*

Niets beter of 'n whisky voor honger te krijgen en uw eten te doen keren.

KAMIEL: *(likkebaardend)* Dat zeg'k ook. Santé.

(hij wil drinken maar...)

JEANNE: *(is vlugger, neemt het glaasje en drinkt het uit. Dan met welbehagen)* O, 't is precies 'n engelke die in mijn mondje piest!

KAMIEL: *(teleurgesteld)* Dat ge peist dat de engels whisky...

JEANNE: *(lachend)* Al d'engels niet vaneige! Anders zou de hemel op ne café trekken.

(ziet het teleurgesteld gelaat van Kamiel)

Hebt ge ook goeste naar eentje misschien?

KAMIEL: 'k Moet eerlijk zeggen dat'k dat in mijn leven nog nooit niet gerefugeerd heb.

JEANNE: *(geeft Kamiel het glaasje)* Ge zijt toch niet vies van mij?

(en ze schenkt in)

KAMIEL: Wie zoudt er nu vies zijn van 'n engelke die whisky piest?

(drinkt het glaasje uit en geeft het haar terug. Met welbehagen)

O, 'k voel het azo branden. Als er gaten in mijne slokdarme zijn ga'k er klarinette kunnen op spelen.

JEANNE: *(die alles weggeborgen heeft in cache-pot)* En wat airke zoudt ge ons geven?

KAMIEL: *(zingend)* Jeanne, mijn tsanne...
ze speelt op haar piano...

JEANNE: *(lacht eerst even, denkt er dan aan en bij het einde van Kamiels liedje, met vinger aan de mond)*

Sttt, zo luide niet.

(en wijst naar opkomst jardin, dan)

'k Zal aan Sonja zeggen dat'k mee u gesproken heb. 'k Ga nu vlug gaan eten.

KAMIEL: *(met zijn honger)* Ja, zo ne gebakken bloedworst.

JEANNE: *(geeft hem de hand)* Ka"miel".

KAMIEL: Tsanne, smakelijk hein.

JEANNE: En aan d'anderen niets zeggen hein.

(beweging van drinken en naar cache-pot wijzend)

KAMIEL: Op mijn eerste communiciekruiske.

(Jeanne vlug af opkomst jardin.

Wanneer Jeanne af is, Kamiel onbeweeglijk)

(4° bandopnamen. Stem van Kamiel)

KAMIEL: Daarachter heb'k gehoord dat iedereen op d'hoogte was dat ze drinkt. Enfin, 't was nu genen verstokte alkoliste zun! Ten andere, 't is nu niet omdat ge geire eentje drinkt dat ge daarvoor nen alkoholist zijt. Als 't daar opaankomt zou'k ook rotje mogen gaan schuiven.

(geluid van voorbijrijdende trein.

Einde 4° bandopname)

(Bij het geluid van de trein komt Kamiel in beweging. Men ziet aan hem ook de trillingen van het huis. Daarna)

KAMIEL: *(gaat zijn hoed aan kapstok hangen, neemt zijn tabak, sigarettenblaadjes en aansteker die hij op tafel legt. Ondertussen)* Potverdju, 't is hier nog slechter of in Sint Pieterstatie. 't Mankeert nu nog niet anders dat ge hier alle keren de voordeur moet openzetten voor de trein te laten passeren.